

PETR MOTÝL

PŘÍBĚH PANA RYTÍŘE
VÍTKA A JEHO DCERY
ANEŽKY

PETR MOTÝL

**PŘÍBĚH PANA RYTÍŘE
VÍTKA A JEHO DCERY
ANEŽKY**

Petr Motýl: Příběh pana rytíře Vítka a jeho dcery Anežky

Vydání knihy podpořilo Ministerstvo kultury České republiky

Copyright © Petr Motýl, 2020

ISBN 978-80-7511-581-2

ISBN 978-80-7511-582-9 (e-pub)

ISBN 978-80-7511-583-6 (pdf)

I. DÍL VÍTEK

KAPITOLA PRVNÍ

O vlku vlčkovi, uhlíři Jírovi a necitovi Pařezovi.
Stará zemanka vypráví. Švec snese vejce.
Průvod o Božím těle.

Za starých časů, to lidé uměli vyprávět, kdepak já! A svatá pravda bylo všechno, co říkali, tak se u nás v rodě na pravdomluvnost drželo. A kolikrát vám to bylo tak strašlivé, že to jazyk sotva unesl, tak těžké, že pod tíhou těch slov střecha naší tvrze praskala, div se nepropadla a neprobořila krovy.

Ale naše tvrz je postavená pevně, na dobrých základech. A tak tu můžeme sedět u ohně a hrát se.

To, co vám dneska chci povídat, děti moje, to se stalo dávno, pradávno. Už je to sto a dvacet let. Panu Vítkovi, to byl váš pra a ještě praděda, bylo tenkrát osmnáct let. To je krásný věk. Mládenec to byl urostlý a švarný.

V roce tisícím dvoustém osmdesátém se to přihodilo, dva roky po bitvě na Moravském poli, kde padl pana Vítka otec, a tak se pan Vítek o všechno musel starat sám. Mámu už taky neměl, tři bratři, ti mu umřeli jako malí, sestřička, když jí bylo patnáct let.

Tak u nás teď není, že by na vás zlé nemoci, děti moje, zhurta přicházely, dobře to s vámi je, za to já každý den děkuju Panence Marii v naší kapličce, to jistě zrovna ona se o nás stará.

Baže, už je to víc než sto a dvacet roků. Ta naše tvrz, ta ještě tehdy nestála, pan Vítek bydlel na Malém dvorci, však víte, kde, o dvě stráně níž po svahu a přes jeden potůček, tam hospodaříme dodneška.

Jedna věc byla ale tehdy stejná jako dnes. Totiž že se lidi na konci zimy už nemohli dočkat jarního slunce, trávy, která se zazelená dole u potoka, květů jaterníku a petrklíče, té chvíle, kdy srdce pookřeje a poskočí a ovečky se radují, když jdou poprvé na pastvu.

Na jaře to bylo a kvůli jaru, které už nám na dveře t'uká, mi to povídání skočilo na jazyk jako ta veverka, když se odrazí z větve na větev, a přece najde něco k snědku, i když by se toho po té dlouhé a sakulentsky studené zimě už sotva kdo nadál.

To vám povídám, děti moje, kdo by tenkrát kolem městečka Sušice, docela maličké tenkrát ještě bylo, neznal pana Vítka. Kdo by se s jeho bláznivými mohl měřit, kdo by měl lepšího koně než on.

A všechno pan Vítek uměl, všechno se dozvěděl, všemu přišel na kloub, ve všem se mu dařilo.

Kdyby jen pan Vítek býval měl pro všechno takovou bystrost, takový čuch nad pomyslení, jako to bylo tenkrát s tím vlčiskem a se zabitým uhlířem Jírou.

Takový vám to byl dobrák ten Jíra, písničku pořád na rtech a oči se mu usmívaly jako dvě chrpy v létě v obilí. Chodíval za uhlířinou až daleko do hvozdu, svoji chýši měl ale tady kousek od naší tvrze, pod voršavským lesem. Tam, jak stojí křížek, jak rostou ty sladké borůvky.

V té úžlabince, však víte kde, schované jak hnízdečko koňadry ve větvích, zrovna tam Jírova chýše stála. Děti měl pět, čtyři kluky a holku, ženu hodnou, co znala bylinky, Frantina se jmenovala, a tak byli u uhlířů všichni zdraví, až to bylo na podiv, při té bídě s nouzí, kterou měli.

Ten Jíra, jak už to k uhlíři pasuje jako deklík na kotlík, byl chudý jako myš. A pak ho jednou našli s hlavou rozbitou kame-
nem, dočista mrtvého.

On ten Jíra měl vlčka, proto se o něm povídalo, kdo věděl, že s tím vlčkem chodí, že se v lesích u čarodějí vyučil.

„Ten se jistě na vlkovoda dal.“

„Ten už teď patří jim, a ne nám, lidem.“

Tak se vykládalo a takové nařknutí, to je zlá věc.

To se mělo tak, že Jíra přinatrefil ve hvozdu, v místech, kam lidská noha nezabloudí, na malé vlče, sirotka.

Možná že za jedné z těch velkých bouří šumavských zavalila jedna z velikánských jedlí, které na horách rostou až do nebe, vlčí doupě, a že si jediné mládě z celé vlčí rodiny zachránilo život. Možná to bylo jinak, kdopak ví.

„Podívejme, kakraholte, na kujóna!“ brouknul si Jíra.

A hned vlče vzal do náruče. Bylo tak vyčerpané a slabé, že se nebránilo.

„No, maličký... To porychtujeme...“

V těch samotách a pustinách to vlče ještě nestačilo poznat, jaký je pro něj člověk hrozný nepřítel. A tak se nebálo a Jíra mu zvesela zazpíval:

*Tancovala chrpa s mákem,
a vodnice s pastrňákem,
a česnek s cibulí
a konopě s koudelí.*

Jako by vám tomu ten vlček rozuměl, hnedle se probral, na Jíru se vesele podíval a už byl jeho, celý celičký, do ohně by pro něj vskočil. Tak si ho Jíra vychovával, přes zimu ho v té jejich chýši měl a vlček si s jeho dětmi hrál a dováděl jen což.

Marně mu Frantina říkala: „Co si lidi jenom pomyslí! Že ses k vlkovodům dal, že ses od čarodějníků, co v černotě lesů sídlí, učít dal a jim slib vykonal. Kvůli nám všem, Jíro, dej to zvíře pryč.“

Ale co má taková ženská z chýše do něčeho mluvit. Ještě tak, kdyby byla zemanka, to by mohla u svého pana rytíře pochodit, protože my jsme lidi onačejší a taky se nám poučení dostává v rodině od předků, ne jako obyčejnému lidu. Ale chudá ženská, že by neměla svého muže na slovo poslouchat? Takové věci není, nebude a nesmí být.

Kdopak taky o takovém vlčím štěněti někde v chýši věděl, kdopak by se k uhlířovým štrachal až pod voršavský les a ještě v zimě, kdy je všechno pod sněhem a v té stráni to klouže a ujíždí pod nohama. A kdyby přeci někdo toho vlčka vyňuchal, copak by ho od psa poznal, v té tmě, co tam v chýši měli?

V tom lese Jíra chodil pytláčit, v tom hvozdu, který nad jeho chýši začínal, hustý tak, že ani pan rytíř Vítek dovnitř na koni vjet nemůže. Samý padlý kmen, kámen a trní, kořeny visuté po bradu. Královský hvozd, který naši zemi chrání, kterým vojsko neprojde.

Tam, kde Jíra měl chýši, sotva kdo zabloudil. Tak jakpak by Jíru živá duše vidět mohla, když v kraji lesa na zajíce strážil oka, když líčil na srnku. A dobře tak. Však za to by Jíra hlavou propadl, takový je zákon a trest až po naše časy. Hvozd je krále. A jeho páni rytíři ten les hlídají.

On pan Vítek o tom pytláčení věděl, to dá rozum. Viděl ale, že Jíra chytá jenom pro sebe, aby měli v té chýši co jíst. Tak Jíru nechával s pokojem.

A přešel další rok, Jírův vlček už pěkně odrostl. Už i přihlouplý by poznal, co je tenhle kmotr zač.

A tu se přihodilo, bylo to brzy na podzim, že Jíra v lese kácel strom, aby z něj mohl dřevěné uhlí vypálit, a buk, ze kterého se dřevěné uhlí dobře dělá, vám tak zvrtačeně padnul, že Jírovi přimáčknu rukou.

Ruka už byla navždycky k ničemu. Ani bylinky Jírovy ženy Frantiny ji nezachránily.

Uhlíř s jednou rukou... Ten by někoho k té chybějící ruce potřeboval. Ale děti, je jich pět, ty jsou ještě malé, a ženská, ta musí být s nima.

Příbuzní nějací? Strejci, tetky, bratrance? Kde nic tu nic, všechno to pomřelo. Jednomu kanec rozpáral břicho, druhému padl v lese strom ne na ruku jako Jírovi, ale rovnou na hlavu. Anebo dostali horkou nemoc anebo na mázdřivku umřeli anebo měli v zimě tak málo k jídlu, že zašli hladu. A tak to odpočívalo v Pánu pod křížky u albrechtického kostela, staří i malé děti,

sakumprásk. Kdopak ví, kolik lidí tam bude pohřbených. To jsou věky a věky, co ten kostel stojí a hřbitov u něj zrovna tak.

A tak to vypadalo na zimu s Jírovic rodinou moc škaredě. Za dřevěné uhlí toho od kovářů v Sušici nedostal Jíra moc. Ono lesů všude na Šumavě bylo. A dřevěného uhlí v nich uhlíři vypálili, že byl kumšt ho prodat. A jakpak by někdo, jako byl Jíra zpod lesa, sebral nůši a vydal se až do Plzně nebo ještě dál, kde by prodal dobře a draž. Vždyť on Jíra ani nikdy dál než v Sušici nebyl. Kampak by chodil uhlíř do světa, to leda pan Vítek na koni, pan rytíř.

Do Sušice jít žebrat před kostel? Tam by mi dali, říká si Jíra, na hřbet by mi dali, a ani penízek by mi nedali. A po chalupách pod horama? Tam byli všude lidi tuze šetřiví. Ani drobek z obilné placky, ani zrnko hrachu tam žebrák nedostal, tam už ani nikdo žebrat nechodil.

„Žaludy a bukvice, ty se taky dají jíst!“ nevzdával to ale Jíra.

*Ach žalude, žalude,
jak jsi těžkej na dubě,
pod tebou se celičkej
dub k zemi ohýbe.*

„A žaludů a bukvic je v lese dost,“ uvažuje dál Jíra. „Kakraholte, a taky hub!“

A už si to Jíra štymuje, už si to dává dohromady.

„To porychtujeme!“

Nasbírání houby, ty se usuší a lesní včely, ty dají med. A něco masa se upytlačí, o to by nebyl strach.

Placky, ty nebudou, když není uhlí, nemám mouku za co vyměnit. A za upytlačenou srnku? To je na šibenici v Sušici na náměstí. To radši ne.

Jsou zlí lidi, ale dobří taky, špekuluje Jíra. Třeba se pro mě něco přece najde. I s tou jednou rukou.

Lidi je málo na všechnu tu práci. To jo, ale obilí je pod horama ještě míň.

To Jíra trefil. Dost bylo pod Šumavou jenom hladových krků, těm se sliny na kus žvance sbíhaly všude po kopcích a po stráních, ty bys nespočítal.

A náš pan rytíř, ten je z těch dobrých.

„Kakraholte, pan Vítek.“

Ten nás tady pod lesem v chýšce nechává prebejvat. A vyhnat by nás mohl, kdyby chtěl. O tom pytlačení, to ví taky, a neříká nic. On už nás tu jeho táta nechával...

„Tu zimu přežijem,“ usmívá se už zase Jíra.

Tehdy naše tvrz tady nahoře v kopci ještě nestála, vypráví dál stará zemanka.

Pan Vítek, jak už jsem říkala, sídlil na Malém dvorci, od nás dolů přes dvě stráně a přes potůček, spíš stružka je to.

Pan Vítek byl pán a Jíra kmán. A přece si pan Vítek Jíru oblíbil a kolikrát s ním zvesela promluvil. To se rozumí, taková věc se pro zemana nesluší, to si, děti, pamatujte.

To pro ty Jírovy písničky s ním pan Vítek nejspíš slovo ztratil, a to slovo zvonilo vlídně. A ty Jírovy písničky, ty sladce cinkaly. Ten chudák uhlíř měl hlas jako skřivánek.

Copak o to, pro Jíru měl pan Vítek dobré slovo. Ale co se týče vlka, kterého Jíra choval, který už teď nespával v chýši, ale v kraji lesa, to se panu Vítkovi nepodobalo, že by vlk na zboží, které jemu patřilo, mezi lidmi žil.

„Ať si Jíra, jak chce pěkně vyzpěvuje, škodná je škodná. A mít tady pod lesem vlka, to je, jako bych ho přes noc do ovčína zavřel.“

On pan Vítek, to byl velký lovec, někdy i ve hvozdu Jíru potkal, on milíř kouří a voní na dálku. Ve hvozdu, na pěšinách, které tam vyšlapala zvěř, tam se přece dá projít, když víte jak.

Tu zimu teda uhlířovic nakonec přežili.

A věru krásné, moc krásné jaro přišlo toho roku. Stráně pod Šumavou byly v jednom květu. U potůčků zlatě zářily orseje, na loukách se světlal křivatec jako vyšívání sluneční nití a při

kraji lesa odemykal jaro Petrův klíč a fialky měly barvu pláštíků Panny Marie.

Ale ono nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. A tak vám jednou Jíru najdou jeho žena a děti kousek od chýše ležet bez ducha. Pod tím velikým dubem, jak tam stojí v louce ve stráni.

Hlavu má Jíra rozbitou kamenem. Ten kámen celý od krve leží vedle něj.

„Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane,“ říká pán farář na hřbitově u albrechtického kostela.

A bylo jaro a na pastvu šly malé kozičky a ovečky, které se přes zimu v chlívech narodily.

„Ten vlk...“, říká si pan Vítek. Taková malá ovečka, co o něm ví. Chramst, a už ji má.

A tak se pan Vítek vydá k té uhlířově chýši, že to občihne, že se po vlkovi podívá.

Hodit očkem do chýšky, tak pro jistotu.

Ále... Jenom ta ženská a ta drobotina. Vyhublé je to, žížlata kost a kůže.

„Tady máte.“

Copak je to jedna žitná placka, kterou si vzal pan Vítek s sebou, pro tu chásku nedojedenou a zubatou.

A ptá se pan Vítek na toho vlka.

A co myslíte, že mu řekli? Zamrzla jim huba, ani vrkli, ani crkli.

No dobře, tak se pan Vítek vydá na to místo pod lesem, k té chýši, v půli noci. A říká si, však on se chlupáč ukáže.

Pan Vítek číhá, ani nemukne.

A žluté oči toho vlčiska zasvítí v kraji lesa.

„Tak tady jsi, potvoro!“ pomyslí si pan Vítek a natahuje kuši.

Ty planoucí oči jsou ale moc daleko. To by nevyšlo.

„Tak pojd!“ láká vlka pan Vítek v myšlence, ale jinak ani nepípne.

Vlk ale stojí, dívá se dolů do údolí. A pak se stáhne.

Druhou noc je pan Vítek na číhané znovu. Blíž k tomu místu, kde se včera šelma ukázala.

A ty žluté oči, ty jsou teď zas na opačné straně, o kus dál, než kde v kraji lesa včera pan Vítek stál.

„Zatraceně!“

A zas vlk stojí, dívá se dolů do údolí. A pak je pryč.

A stojí pan Vítek na čekané třetí noc.

A vlk přijde, po lese t'ape, nechá se slyšet, ale že by ho pan Vítek zahlídnul, to ani náhodou.

Až když pan Vítek k ránu nazlobeně odchází a je už dole na louce, vlk se postaví tam, kde byl pan rytíř prve na číhané. A zase stojí, dívá se dolů do údolí.

„Co čučíš, ty tlamo škaredál!“ neudrží se už pan Vítek.

„Húúú, húúú!“ ozve se od lesa.

Tak jak vyje vlk, ne jak houká sova.

„Kuší!“

„Húúú!“ ozve se. A zní to, jako když se vlk panu Vítkovi pošklíbá.

„Tak ty mi takhle?!“ vzplane pan rytíř hněvem.

K lesu zasviští šíp z kuše.

„Ňaf, Ňaf!“ napodobí v tu chvíli vlk štěkání Reba, nejmilejšího psa pana Vítky.

Pan Vítek, to byl chytrák, panečku, už jako mladík věděl kudy kam. Ten se uměl v pravé chvíli přestat vztekat a začít uvažovat s chladnou hlavou. To se hodilo.

„Húúú! Húúú!“ zavyl teď vlk teskně. Svítalo. Vlk stál pod lesem a upřeně se díval tam, kam předtím.

„Aha! Tak tohle mi chceš říct!“

„Húúú!“

Pan Vítek věděl, kdo přebývá tam, kam vlk po tři noci do údolí pohlížel. Tam bydlel jeden, říkalo se mu Pařez. Jako hrubý pařez taky vypadal a na slovo byl skoupý, ten neřek ani heble, ani blem.

Pan Vítek, který tady pod horama vyrostl, o Pařezovi věděl své. Skrblík to byl. Lakota lakotácký a kolenovrt. Ten by pro proskou placku hnal veš zpod lesa až do Sušice na náměstí.

Ten Pařez míval tam v kraji lesa skrýš, kam si ten svůj poklad převeliký zakopal. Pár odstřížků z měděných mincí to bylo, jak je tak někdy kramáři stříhali na drobné, pár těch kousíneků, víc nic.

A pan Vítek se tuze pobavil, když ten poklad jednou v noci vybral, a když pak zas jinou noc dymníkem do jeho srubu ten poklad Pařezovi hodil zpátky. Mladičký byl tehdy pan Vítek a nějakou tu taškařinu, tu rád ztropil.

„Čáry a kouzla!“ říká si ten Pařez. A pak si svůj poklad zakope pod podlahu, kdepak už do skrýše v lese.

Tak dobře, tam ten Pařez přebýval, v tom srubu, ke kterému se díval Jírův vlk.

A tak šel pan Vítek rovnou k Pařezovi. Však to bylo na jeho panství, na majetku rodu z Třešňové.

Pan Vítek zabouchá na dveře, nikdo neotvírá.

„Však počkej!“

Den minul jako nic. A byl večer. A byla noc.

Vlčích kožešin, těch měl pan Vítek dost. A taškář, o tom už byla řeč, to byl taky.

Půlnoc. Houká puštík.

„Buch, buch, buch!“ zabouchá někdo na dveře Pařezova srubu. On to má Pařez jinačeji, fortelněji postavené než uhlíř Jíra, než ten zpěváček.

Pařez, ten jako pařez ani nespál, ani nechrápal, ani hluchý jako pařez nebyl. Uši měl pořád našpicované a spaní lehounké jako dech. Nejradši by nespál vůbec. Hlídal svoje měďáčky. Dveře jsou na závoru, okénko, to ten srub nemá, tím by mohl někdo, komu říkají poberto, dovnitř vlízt. Střecha je placatá, z dubových kulatin sroubená, zatížená kameny. Dymník uzounký, leda tříleté by děcko prolezlo.

A teď to zvenku škrábe a drásá.

„Škráb, škráb, škráb!“

Ouha!

Duch?

„Buch, buch, buch! Škráb, škráb, škráb!“

Jejda!

Co kdyby strašidlo?

A co lupiči a lidé zločinní. Mordýři! Na jeho měďáčky si usmyslili.

On ten Pařez tam měl špehýrku. A teď se podívá.

„Hu!“

Hrůza Pařeza obestře.

„Húúúú!“ zavyje to znova zvenku.

Pařez měl hrubou necitelnou kůži. Ale teď je to, jako když pod ni zajede páčidlo, jako když se klučí les a pařez se tahá ven.

To není pustit si hubu na procházku, si říct, že Pařez měl leccos na svědomí. Ten kápnout božskou, to už by stačilo člověčí mrtvolky počítat jak slepice na hřadě.

Ono právo silnějšího, to platilo. Ale taky je kostel a taky je: „Nezabiješ!“

A co za tou špehýrkou? Co tam Pařez vidí, když se ze srubu podívá?

Postava je tam. Jako lidská, ale chlupatá. Ve vlčím kožichu. Má vlčí hlavu a z hlavy blýskají zuby a svítí žluté oči. Půl člověk, půl zvíře.

„Nevinného zahubil, prokletí si vysloužil,“ zaskřehotá pan Vítek změněným hlasem.

Ajajaj!

Teď by se v Pařezovi krve nedořezal. Roztře se, padne na zem, je bez sebe.

Den mine jako nic. A je večer. A je noc.

Půlnoc. Ozve se sova pálená. Ten drsný, těžký křik ptáka, který je doma ve tmě.

A jak sova ztichne, na dveře srubu pod lesem:

„Buch, buch, buch!“

A Pařez? Má dost. Teď se mu to vrací. Teď zrovna vidí, jak svoji ženu umořil.

„Taková ženská, at' ji biješ, jak ji biješ, stejně jazyk za zuby neudrží a všechno vidí, ta potvora zvědavá. A moje měďáčky!

A děti, ti diblíci, jakou ty práci zastanou? A pořád hledí, koukají, kampak před nima něco schováš? Moje měďáčky!“

A tak zůstal Pařez sám.

Ženu tak dlouho bil, až ji jednou praštil naposled a vypustila duši.

A děti, ty otrávil muchomůrkama.

„Otrávil?“

„Vážně, babičko?“

„To ale není fér!“

„Já bych toho Pařeza!“

„Inu, děti moje, jsou takoví lidi na světě. I tady u nás, pod Šumavou.“

„A tu svoji ženu, tu zabil, že byla zvědavá?“

„To byl darebák!“

„Jářku, zloun to byl rapatý, nitky na něm nebylo dobrého. A ta ženská chudák, co s ním přes všechna příkoří vydržela, co mu placky pekla a poklízela, to měla pěknou odměnu. Pro trochu té zvědavosti takhle bídně musela zahynout.“

Ony se říkají ale takové věci o ženských,“ vyprávěla dál stará zemanka, „že jsou povídavé a tajemství neudrží. U nás v rodě ale nikdy žádné takové nebyly, a dá-li Bůh, ani z vás, holky, takové nevyrostou.“

Ale některé ženské, ne ty od nás z rodu, ty drbny a klevetnice a treperendy jsou. Zrovna hned v Sušici. To víte, měštky. Kapku urozenosti to nemá, leda truhlu s groši a feniky. Její táta zamlada chodil krást koně do Bavor, a ta hambárka a špacírdžka je teď paní řezníková.“

Teď se stará zemanka zapomněla nějak, jak vrtěla hlavou samým údivem nad tou ženskou zvědavostí a nenechavostí. A nectiu Pařeza a uhlířovic rodinu nechala ve stráních pod Šumavou a pustila se do ševcovské historie, která se promenuje po návsi v parádně podražených škorních.

A to vám byl jednou jeden švec ze Sušice, sama Jeho Milost král pro něj posílala, když potřebovala botky pro sebe a pro královnu na svátek.

A ten švec, Matyáš se jmenoval, chtěl vyzkoušet svoji nevěstu. A tak jí týden po svatbě ráno raničko povídá:

„Moje ženo znejmilejší, ty můj poklade nejlíbeznější, já bych ti chtěl říct něco moc tajného, co by se neměl nikdo na světě dovědět.“

„Milý muži,“ odpověděla mladá paní, „slíbila jsem ti věrnost a celý svůj život jsem tobě do náruči položila. Jak bych mohla vyzvonit, co mi svěříš jako to nejtajnější tajemství?“

A už je ta mladomanželka samou zvědavostí celá napjatá, celá se chvěje, jako když ohýbáte v rukou lískový prut.

„Ty moje znejmilejší květinko. Ale co já ti teď povím!“

„Ty moje ševčisko!“

„Dneska v noci se mi zdálo, že jsem snesl vejce. Jako kdyby se to doopravdy stalo. Takový jsem měl sen. Necháme si to pro sebe, ty moje růžičko, a třeba na něco přijdeme!“

„No tohle!“

Ta novomanželka je zklamaná až hanba. Tak se těšila, že jí to její švicko svěří, kam zakopal hrnec s penízky, které si vyševcoval u krále.

„Krandapána!“

No ale dobře. Ševcová se jde podívat do ložnice pod peřinu.

Vajíčko tam je. Švec ho tam nachystal.

„Teda! A bude mi povídat, že ve snu!“

A mladá paní šup z domu ven, za sousedkou. Ta má muže koláře, kůži línou, dům a živnost zdědil po tátovi a vede to od desíti k pěti.

A ta cáčorka, ta ševcová mladička:

„Milá paní Milado, představte si, co vám řeknu! To se budete divit. Ale tiše, nikomu ani muk, to mi musíte rukoudáním slíbit.“

„Pro všechny svaté mučedníky, ani muk, to vám přísahám,“ a už uši špicuje.

„Můj muž dneska v noci snesl vejce!“

To byla novina! S tím se musí pěkně za tepla. A tak sousedka hned běží a hledí, komu prvním by mohla povědět, co se u ševců v noci přihodilo.

„Přítelkyně moje drahá!“ povídá, když našla tu správnou osobu, nosatou a jako chumel vrabců štěbetavou. „Švec Matyáš snesl dneska v noci dvě vejce!“

„Tomu se ani věřit nechce.“

„Ty vejce leží pod peřinou a švec je hlídá. Bublá to v nich jako voda na plotně. To budou šotci, milá paní, co se z nich vylíhne!“

A tak se ta novina po Sušici šíří, jako když střecha od střechy chytne plamenem.

„Slyšela jste to, panímámo? Švec Matyáš snesl tři vejce zrovna jako kachní. A strhlo vám ho to, jako dudy oslaběl, ten už se strojí na dalekou cestu.“

„I černá slepice bílé vajíčko nese, švec Matyáš snesl čtyři vejce!“

„Letím vám to povědět, snesl Matyáš švec vajec pět! To je dneska ale svět!“

„Vemte si to, pane Berka, nejdřív boty pro pana krále šije a nejčko, propánakrále, snáší vajíčka, propáníčka. Šest vám jich snes, veliká jsou jak moje pěst.“

„Sousedko!!!!!!“

„Hoří??????“

„Něco horšího, paní. Švec Matyáš snesl v noci kopu dračích vajec. Sedí na nich jako kvočna a z huby, věřte nevěřte, mu dýmá jako z komína.“

„Slyšte všichni na tržišti! Na vědomost se dává, že Matyáš švec snesl dneska v noci dvě kopy vajec. To je mazec!“

Odzvoní poledne, odmodlí se Anděl Páně.

A už farář, lazebník a purkmistr stojí u ševce před vraty, už se sami pozývají k němu na návštěvu.

Ten první, aby zjistil, zda to není od ďábla čarování.

Ten druhý, aby od zlé nemoci pomohl.

Ten třetí, aby se práva městská dodržovala a měšťané k řádnému životu vedeni byli.

Služka pustí to městské panstvo dovnitř. Švec sedí v síni na verpánku, v ruce dratev a má se k dílu.

Pod verpánkem nic, pod peřinou nic. Hledají dál. Všecko prošňupají.

Ani jedno vejce v domě.

A švec, ten dělá, jako že o ničem neví.

„Bat', bat', pánové, doba je zlá. A ševců je nás v Sušici jak máku. Já neříkám tak ani tak, ale když ono jednou na pomluvu dojde...“

Ale tak lehký to nepůjde. Ti tři krouťí hlavama, to jsou od města páni. Tak švec nalije do korbělů piva a pak korbele znova naplní a ještě potřeťí. A to už je celá věc jasná jako nebe nad Sušicí.

Inu, aby kdo všem hubu zavázal a zašil, musel by mnoho plátna míti.

A tak farář, lazebník a purkmistr jdou domů a chtějí se.

„Ani sám čert těch klevet na holi by nepřeskočil.“

U ševců, tam začne vyhrávat jiná muzika. A povídavou ženu bije řemen z dobré kůže udělaný, na prst tlustý, s dírkami olemovanými. A ta práce mistra řemenáře se teď tuze osvědčuje.

A myslíte, že pro ten výprask ševcova žena přestala klevetit?

Kdepak, ale ten švec už jí nikdy nic, co by stálo za řeč, nesvědčil.

„Ale jak to bylo s tím vlkem, babičko?“

„To jsem se zapovídala,“ říká stará zemanka. „Ale tady mám pro vás, hádejte co?“

„Vajíčka?“

„Jak je snesl ten švec?“

„Ty jsou do těsta zamíchaná,“ rozdává stará zemanka dětem po koláčku.

A už se do koláčků zuby zakusují.

„A jak to bylo s tím vlkem, to vám hned povím, děti. Kde jsem to skončila?“

„Jak ho pan Vítek šel strašit!“

„Jenom se trochu rozpomenu... Tak... Ve srubu pod lesem bydlel Pařez, hrozný nelida vám to byl, do lidožrouta mu moc nechybělo. A na Malém dvorci, tam sídlil pan Vítek z Třešňové.

A pak tu máme ještě uhlíře Jíru, toho našli zabitého kamenem. A ten Jíra měl pět dětí a taky choval vlka. A když toho Jíru někdo zabil, pan Vítek šel na toho vlka číhat s kuší, jeho kůži chtěl mít za trofej.“

„To už jsme slyšeli, babičko.“

„Kolikrát se to bude opakovat, tolikrát se to bude pamatovat. To bylo před sto a dvaceti lety, to je paměť našeho rodu.

Pan Vítek, ten uměl i číst a psát i svoji dceru Anežku to drobet naučil. A možná to jednou bude umět i někdo z vás.“

„Číst a psát?“

„Dá-li Bůh. Zatím si to musíme pamatovat.“

„My si to pamatujeme, babičko. Prosím, povídej.“

„Prosím, prosím.“

S tím vlkem... Ten vlk stál pod lesem a díval se na pana Vítku. Něco mu chtěl říct. A pan Vítek, že byl chytrá hlava, hned věděl, co a jak. Vlka nechal být, vzal si vlčí kůži přes ramena a šel v noci strašit. Toho nelidu, toho Pařeza, na toho něco chystal.

Strašil ho pan Vítek první noc.

Strašil ho druhou noc.

A Pařez byl z toho strašení úplně na hromadě.

A třetí den mine jako nic.

A je třetí večer. A je třetí noc.

Půlnoc. Houká puštík.

„Půjd! Půjd!“

A pan Vítek s vlčí kůží přes ramena, s vlčí tlamou přes hlavu už je u srubu toho necity Pařeza.

A ten Pařez, ten už se třese, už se bojí tmy, ten lumprník, flek dobrého na něm není. Pařez, co svoji ženu umlátíl a děti otrávil muchomůrkama.

A měsíc svítí. A Pařez slyší zapraskání každé větvičky, každé zašustění v trávě.

„Buch, buch, buch!“

Už je to tady zas.